

Мәүлит ЯМАЛЕТДИН

Робағизар

Ел шаулата урамдағы тирәкте,
Шик-шөбһәләр тырнап китә йөрәкте:
Әзәрәк шаулап, күберәк эшләп калдыммы?!
Юкһа азак тешләп булмаҫ терһәкте.

Эш торһасы затлы-затлы кейемдә!
Бөтә хикмәт башындағы мейендә.
Килер бер көн: йыйған барлык мөлкәтен
һыпырылып тороп калыр өйөндә.

Кызыл эңер канат йәйә урамда.
Моңһоу уйҙар өйөрөлә эргәмдә.
Милләтемә тоҫкап аткан гильзалай,
Буш шешәләр аунап ята сирәмдә.

Хыял бейек, етмәне шул буйҙарым,
Йылдың-йылы катмарлырак уйҙарым.
Кайҙа калды көнөм йылдай сактарым?
Бер көндәй зә түгел хәзер айҙарым.

Без, шағирҙар, йылдың-йылы артабыз,
Дау килгәндә алда түгел, арттабыз.
Көллөбөззө бергә кушһаҡ, Бабицтан
Әллә ауыр, әллә еңел тартабыз.

Ундан-һулдан ишетелә: «Ағайым!
Кәңәш бирсе, нисек итеп карайым?»
Күп вақытта үзем һеззең хәлдәмен,
Кәңәш һорап кайһығызға барайым?

Йәшлек үтер, картлык килер бер заман,
Бәлтерәтеп, кәм-хур итер бик яман.
Уныһына түзерһең, тик йөрәгең
Йәп-йәш калып, интектерер, узаман.

Хәмер килеп ояланы өйөңә,
Хужа булды йөрәгеңә, мейеңә.
Исәректәр исәпкә бар, һанға юк —
Күптән шуны көткән дошман һөйөңә.

Беззән алда бөйөк заттар тыуған инде,
Уларзы ла Вақыт ерзән юйған инде.
Фани донъя даһизарзы аямағас,
Без, меһкендәр, уның өсөн ни һан инде?!

Тағы ла бер йокоһоз төн, айлы төн,
Йәнде қыркка телгеләгән уйлы төн.
Уйзарыңдың осо-оска ялғанмай
Ақылыңдан шашыр өсөн яйлы төн.

Фани донъя берәүгә лә шәкәр түгел:
Уй уйлата, һызлай йөрәк, һыктай күнел.
Ер йөзөндә кемгә еңел, тип һораһаң —
Фекерләүзән мәхрүм булған малға еңел.

Һәр әзәмдең был донъяла өләшә бар,
Өләшөнә төшә торған көмөшә бар;
Тәпәндәге балға дегет төшмәүендә
Капкастың да үзенә күрә тейешә бар.

Ғүмер!
Әллә шаңдау, әллә өн булдың?
Әллә быуат, әллә қысқа көн булдың?
Шуны уйлай башлағанда таң инең,
Уй осона сыкмай калдым — төн булдың.

Эскенәмде һағыш баһты, уй баһты,
Күрмәһ булдым төшлөктәге кояһты.
Ете төндә балкытырға көн нурын
Килсе, иркәм!
Мин бит һинһез — караскы.

Тыуаһыңмы, тип кем минән һораны?
Ә һуң әжәл рөһсәт һорап тораһы?
Ғәзәлләк, тип ауыз аһма, и, бәндә! —
Тормош үзе ғәзәлһезләк корбаны.

Был доньяның кызыктары бөткәндәй,
Үземдең дә рәт һинәләр киткәндәй.
Ерзә һуғыш, ерзә һуйыш, ерзә кан,
Кәйефтәрем — аһырыһаһман көткәндәй.

Кол итергә тырышһағыз, батшалар!
Без әлекке түгел хәзер — башкалар.
Һезең кылған һуызлыкка карғыштар
Һис тә тузға һуылһаған — ташталар.

Кайза киттең азаштырып, йәш сағыһ,
Кайғыларыһ, һағыштарыһ әз сағыһ?!
Бер генә юл төһмөрләһә. Ә унда
Картлык көтөп тора, йәйеп коһағыһ.

Һары һпрак қаплай ерзең өһтәрен,
Аһастар за ташлар инде төһтәрен.
Кешеләрзең йөрәгендә тәүге моң
Яралһандыр, моһайыһ да, көззәрен.

Көндәр барам, айзар барам, йылдар барам,
Был ғәмәлде туктатырға юктыр сараһ.
Күбәләктәй ғүмеремдең ызаныһда
Кисәгенән иртәгәгә юлдар һраһ.

Кукырайып ултырһаң да әле түрзә,
Түрһез өйгә барасакбыз.
Ә бит гүрзә
Һораһастар: һимә кейзең, һизәр ейзең?
Ә һорарзар: һи йакшылык кылдың ерзә?

Кеше ерзә япа-яңгыз йәшәй алмай,
Бөртөк тамсы қағыззы ла тишә алмай.
Яңгыз булыу бер Хозайға килешкәндә,
Усактағы яңгыз тумрау — ул да янмай.

Башта шуны иштә тотһон ине
Батша булып торған бәндәләр:
Диңгез менән дауыл бәхәсенән
Каза күрә һәр сак кәмәләр.

Бәхет — казак яһаған сәй төслө генә —
Етмәй хатта ул кәсәндең йөзлөгөнә.
Азнаһына бер тамсылап эскәндә лә,
Еткереве кыйын гүмер төшлөгөнә.

Яззы йәйзәр алмаштырыр, йәй артынан көз килер,
Мизгел ханап йәшәй торғас, бер сак шундай көн килер:
Йәнең, тормош айышына яуап эзләп, төңөлөр,
Тәнең, уға яуап тапмай, һорау булып бөгөлөр.

Тыуам, тиеп тыуманым бит, ни әйтәйем?
Гүмер үтте — тойманым бит, ни әйтәйем?
Хәзер инде һуңғы көн дә күп көтөрмәс,
Ерзә йәшәп туйманым бит, ни әйтәйем?

Кабатлайым: ай-һай, тормош, вай, тормош,
Шатлыкка ла, кайғыға ла бай тормош.
Ниндәй генә булыуыңа карамай,
Яратам бит, аузыңа май тормош!

